

[Bernhard Baunsgaard]

der var tale om »noget ændret fremgangsmåde ved behandling af ... beslutninger om udvisning m. v.« (folketingets forhandlinger I, 1972-73, sp. 110).

Den særlige kriminalpolitiske forskningsgruppe, som justitsministeriet har udpeget, har i en forskningsrapport nr. 9 fra januar 1979, ved Vagn Greve og Beth Grothe Nielsen om »Udvisning på grund af kriminalitet« omtalt ændringen i udlændingeloven foranlediget af vor indlemmelse i EF.

Det hedder heri side 16: »Rådsdirektiv nr. 64/221, art. 9, krævede på udvisningsområdet, at der enten skete en høring af et særligt rådgivende organ eller var en mulighed for anvendelse af retsmidler. Justitsministeriet foreslog en ændring af loven, så retsmidlet blev rekurs til justitsministeriet, og dette forslag fik bred tilslutning i folketinget.«

Side 17 hedder det: »En afgørende forudsætning for, at den etablerede rekursordning kan betragtes som et retsmiddel eller med andre ord som en to-instans-behandling, er selvfølgelig, at de to organer gennemarbejder sagerne uafhængigt af hinanden.«

I svaret på spørgsmål nr. 763 siger ministeren bl. a.: »Derimod forekommer det kun undtagelsesvis, at konkrete sager drøftes mellem justitsministeriet og tilsynet, inden afgørelse træffes af tilsynet. Det drejer sig i det væsentlige om tilfælde, hvor der opstår principielle spørgsmål, f. eks. om fortolkning af de gældende regler, eller hvor der opstår tvivl om rækkevidden af en tidligere afgørelse, som er truffet af justitsministeriet som klageinstans.«

Om dette siger Vagn Greve og Beth Grothe Nielsen i nævnte afhandling side 18: »I et vist omfang drøftes sagerne med ministeriet, før afgørelsen træffes. Dette er naturligt og god administrationspraksis i øvrigt, men lovstridigt her.«

Så vidt jeg er orienteret, er de to forfattere fra justitsministeriets kriminalpolitiske forskningsgruppe i overensstemmelse med holdningen hos de eksperter, der ellers beskæftiger sig med forholdet, når gældende praksis betegnes som lovstridig. Danmark må, hvis fremgangsmåden, der jo reelt ophæver to-instans-behandlingen, anvendes over for en EF-borger, kunne risikere indsigelse fra de øvrige EF-lande.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Baggrunden for reglen i udlændingelovens § 7, stk. 3, hvorefter klager til justitsministeriet over afgørelser truffet af tilsynet med udlændinge i visse tilfælde har suspensiv virkning, er følgende: Artikel 8 i direktiv nr. 64/221, kræver, at en udlænding over for en beslutning om indrejse, nægtelse af udstedelse eller fornyelse af opholdstilladelse eller om udvisning skal kunne benytte den samme klageadgang, som står åben for indenlandske statsborgere med hensyn til administrative afgørelser. Endvidere skal der efter artikel 9 i samme direktiv bortset fra påtrængende tilfælde være mulighed for at indbringe afslag på ansøgninger om opholdstilladelse eller beslutninger om udvisning for en højere myndighed.

Ved lovændringen i 1973 imødekom man ikke alene kravene, for så vidt angår EF-statsborgere, men udvidede klageadgangen til at omfatte alle udlændinge. Der var tale om en nydannelse, for så vidt angår udvisnings-sagerne, idet kompetencen til at træffe afgørelse i disse sager før 1973 normalt var henlagt direkte til justitsministeren. Det er det, jeg har redegjort for i mit svar til spørgeren på spørgsmål nr. 763, hvortil jeg henviser.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg helt kan tilslutte mig den daværende justitsministers bemærkning i fremsættelsestalen i 1973 om, at der var tale om en noget ændret fremgangsmåde ved behandlingen af beslutning om udvisning m. v. Som jeg oplyste i det nævnte svar, forekommer det kun rent undtagelsesvis, at konkrete sager drøftes mellem justitsministeriet og tilsynet, inden afgørelsen træffes af tilsynet, og det drejer sig i det væsentlige om tilfælde, hvor der opstår principielle spørgsmål, f. eks. om fortolkning af de gældende regler.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er glad for, at ministeren henviser til sit tidligere svar, for det er jo netop dér, justitsministeren er i klar modstrid med loven og derfor optræder lovstridigt.

Da jeg skal henvise til den omtalte forskningsrapport nr. 9 fra 1979, vil jeg gerne understrege, at man kunne få mistanke om, at det ikke var justitsministeriets forskningsgruppe. Jeg gør opmærksom på, at justitsministeriet ved skrivelse af 7. oktober 1975 nedsatte en kriminalpolitisk forskningsgruppe,